

Merele fermecate

de Nicoleta Rogobete

Trăiau odată în capul unui sat sărac o mamă cu doi copii. Își duceau zilele îngrijind cei câțiva meri pe care-i aveau în curtea casei, fiindcă merii aceștia le dădeau aproape jumătate din hrana zilnică. Pentru rest, mai vindeau din recoltă la piață. Dar, cum merele erau cam mici și cam urâțele, nu se adunau prea mulți bani din vânzarea lor. Le cumpărau oamenii mai mult din milă, să aibă copiii din ce să-și cumpere pâine și lapte.

Într-o zi, mama copiilor căzu bolnavă la pat. Zăcea deja de o vreme când un călător ajunsese pe înserate la casa lor. Băiatul cel mare tăia lemne afară, în vreme ce mezinul își ajuta mama să mănânce.

- Voinice, îmi oferi și mie găzduire peste noapte? Că plătesc cinstit și nu sunt mofturos.

Băiatul ceru încuviințarea mamei și pofti călătorul înăuntru.

- De dormit, poți să dormi în patul meu și o să dorm eu cu frate-miu, dar de mâncare nu mai avem decât niște mere, străine.

- Sunt bune și acelea, dragii moșului, spuse călătorul care purta ceva ani în spinare.

Luă merele, le spălă bine și se așeză cu ele la masă, pentru a le mânca pe îndelete. La sfârșit, spuse:

- Ehe, dacă ați avea voi merele împăratului Roșu, ați trăi în belșug, iar mama voastră s-ar vindeca pe dată, fiindcă se spune că sunt mere fermecate.

La auzul acestor vorbe, copiii căzură pe gânduri. N-ar fi bine să încerce să aducă niscai mere fermecate, dacă asta ar vindeca-o pe muma lor și i-ar scăpa și de sărăcie? Se sfătuiră ei între ei și, cum amândoi voiau și să plece să aducă leacul, și să rămână să-i fie de ajutor mamei, traseră la sorti. Sortii hotărâră ca fiul mai mare să rămână acasă așa că, în zorii zilei, mezinul se prezentă înaintea mamei și-i ceru îngăduința să plece.

- Fiule, eu vă știu vrednici pe amândoi, dar tu ești mai mic, vei putea tu oare să răzbești atâta drum?

- Mamă dragă, unde n-oi putea să mă descurc singur, oi mai cere și ajutor, că lumea-i largă, nu se poate să nu dau și peste oameni de treabă.

Își luară ei rămas bun, apoi mezinul își adună câteva lucrușoare de trebuință și porni către țara împăratului Roșu.

Merse el ce merse, mai lucrând pe la vreun sătean la care să înnopteze peste noapte și în cele din urmă ajunsese la castelul împăratului Roșu.

- Băiete, dacă eu te invit să iei un măr de pe masă, îl iei pe cel mare sau pe cel mic?

- Pe cel mic, firește.

- Dar poate că eu voiam să-l iei pe cel mare!
- Atunci l-ar fi luat măria ta pe cel mic și m-ar fi poftit pe mine să-l iau pe cel care rămăsese.

- Dar, ia spune-mi, ce e mai tare, foamea sau setea? Dacă vii acasă rupt de oboseală, însetat de mama focului și flămând ca un lup, iar pe masă gasești o cană cu apă, o felie de pâine și un măr, pe care lucru îl iei, dacă nu ai voie să iei decât unul?
- Mărul, firește, fiindcă ține și de foame și de sete.

- Dar dacă, rămas singur acasă, într-o iarnă geroasă, cu zăpada de doi metri cât vezi cu ochii, rămâi fără lemne de pus pe foc și știi sigur că fără foc nu vei scăpa, ai tăia merii ca să scapi cu viață?
- Nu i-aș tăia măria ta, fiindcă de multe ori noi credem că știm sigur un lucru, dar uneori ne mai și înșelăm. Dacă aș putea scăpa și fără să tai merii? Dar să punem că i-aș tăia; dacă vrea Cel de sus ca frigul să dureze mai mult decât focul merelor? N-am tăiat merele degeaba? Și mă și prăpădesc fără să las nimic în urma mea.

- Și ce spui, avem voie să facem cuiva binele cu forța?
- *Da, dacă binele este mult mai mare decât forța*, își aminti băiatul lucrul pe care i-l citise frate-su mai mare dintr-o carte, și despre care discutaseră ei îndelung, după aceea.

- Bine voinice, zise împăratul, te văd destoinic la vorbă, dar oare ești tot atât de destoinic și la faptă? Păzește la noapte livada, să vedem *poți ține o noapte întreagă contra*

furilor? Acum du-te, că nu mai avem nevoie de domnia ta și vezi și ce poți face mai de folos până la noapte.

Băiatul, ce să facă? S-a gândit că dacă tot trebuie să stea treaz o noapte întreagă, măcar să se odihnească puțin peste zi. Și când colo, ce să vezi? În vis îi apăru mumă-sa și îi spuse:

– Viteazul mamei, va fi greu să nu pui geană pe geană, dacă stai doar și te uiți la livada în floare. Ține mănunchiul acesta de gene și vizitează fiecare floare, pe rând, ca o albină harnică. Și, dacă totuși dă să te ia somnul, spune-ți cu tărie: „De vrea omul și vrea Domnul, niciodată nu-l ia somnul”.

Vezi bine, când se deșteaptă băiatul, nici urmă de mumă-sa, dar în palmă ținea ca pe o comoară un mănunchi de gene alese.

Venii în sfârșit și noaptea, așa că băiatul se puse pe treabă. Trecea cu mănunchiul de gene peste fiecare praf de aur al florilor de măr. Și tot așa, până când dădu să-l ia somnul, căci Împăratul, pentru a pune la încercare destoinicia cavalerilor, sufla peste ei un vânt cald, adormitor. Dar băiatul nu se lăsă, își spuse cu tărie: „De vrea omul și vrea Domnul, niciodată nu-l ia somnul” și își continuă cu sârg treaba. Și iar suflă Împăratul vântul adormitor, și iar se întări băiatul cu cuvintele mumă-sii. Și tot așa până dimineață, când voinicul termină de vizitat toate florile livezii.

Văzând aceasta, Împăratul cunoscu destoinicia fratelui mai mic și îi spuse:

– Voinice, ești vrednic de a primi ajutor împărătesc. Uite aici un altoi, să primenești sângele merelor din livada voastră. Și uite și o traistă cu mere fermecate, care o vor vindeca pe muma voastră. Dar, pentru că știu că vei păstra secretul, află de la mine că toate merele sunt fermecate, ajunge doar să le mănânci, ajunge doar să crezi. Dar nu spune tu asta nimănui, căci merele acestea mi-au făcut și faima și bogăția și nu vreau să pun în primejdie lucrurile acestea. Dar în tine am încredere, te-am pus la încercare și am văzut că o meriți. Și uite și niște bani de drum, să ajungi mai repede acasă. Nu ca la venire, când mi-ai spus că a trebuit să mai și muncești pe la unii, să-ți faci rost de casă și masă. Mergi cu Domnul, și nu te teme de nimic.

Și a plecat băiatul, dar pe drum ce s-a gândit? Ce-ar fi dacă s-ar întoarce și cu ceva bani acasă? Și, în loc să rămâie peste noapte la vreun han ori la vreun sătean, adăstă la marginea unei păduri. Cum se întâmplă ca un fur să trecă pe acolo și să vadă traista, dimineață băiatul se trezi fără merele Împăratului și fără bani. Dar fu fericit că altoiul îl pusese în sân, și avea cu ce să se întoarcă acasă.

Cât despre mere, doar nu era să se întoarcă la Împărat să ceară altele! Nu spusese chiar Măria Sa că toate merele sunt fermecate? Mai muncii pe la câte unul, doar cât să rostuiască masă și casă și un pumn de bănuți să cumpere niște mere pe care să le dea drept fermecate, căci mumă-sa avea nevoie de asta.

Și nu trecu multă vreme și băiatul ajunsese acasă, spre bucuria tuturor, dar mai ales a mamei care era tot bolnavă și își pusesese mari speranțe în merele fermecate ale Împăratului. Și merele aduse din călătorie fură și acelea fermecate, cum îi spusese Măria Sa, voinicului nostru. Și mama se făcu bine.

Și așa au trăit ei fericiți până la adânci bătrânețe, în mulțumire și belșug, căci – deși băiatul dăduse altoi și altor săteni –, tot merele lor se vindeau cel mai bine la piață, că doar ele erau *merele fermecate ale Împăratului*.

Iar una din bucuriile cele mai mari era că puteau să ajute și pe alții, cum făcuseră și înainte, după puterile de atunci, dar acum o făceau fără să se mai strâmtoreze pe ei, și asta cădea mult mai bine.

Și or mai fi trăind și azi, că așa se întâmplă cu oamenii poveștilor, sunt nemuritori.

*Și-am încălecat pe-o șar
și v-am spus povestea așa,
și-am încălecat pe-o roată
și v-am spus povestea toată.*